

tid og energi på at beskytte ngo'er, der er ved at bygge skoler.

Hvordan i alverden kan de to ting hænge sammen, når hele meningen med beslutningsforslaget netop er at samtænke den militære indsats med den civile genopbygning?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu fremsagde ordføreren så endnu et citat, og jeg synes da, det er fint, at man læser aviser. Men jeg vil da gerne samtidig understrege, at det så kan undre mig, at man ikke fra spørgerne har været indstillet på også at læse de artikler, der har været omkring ngo'ernes syn på, hvor-når de har lyst til at deltage i arbejdet i Afghanistan. De føler netop deres egen sikkerhed ekstremt truet. Det har så vist sig, at det har været vanskeligt at få ngo'er ned at arbejde med det civile genopbygningsprojekt i Afghanistan.

Jeg og i øvrigt også Dansk Folkeparti synes da, at det kun er naturligt, at vi siger, at for at det højre ben kan gå, skal venstre ben jo gerne kunne følge med. Og det betyder altså, at forudsætningen for, at ngo'erne kan få arbejdsvilkår, som bare er nogenlunde sikre rundtomkring i Afghanistan, er man også nødt til at have en militær styrke, som ligger klar til at støtte de steder, hvor det viser sig at være nødvendigt.

Derfor er militær intervention nødvendig netop for at sikre områderne, således at man kan gå videre med andre mere civilt målrettede projekter. Og derfor synes jeg faktisk, at de udtalelser, som er kommet fra hr. Søren Espersen, fint illustrerer det, som er Dansk Folkepartis holdning.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Så synes jeg, ordføreren bare skal sige højt og klart og tydeligt, at ja, jeg er enig med hr. Søren Espersen, der siger, at det er forrykt at bruge tid og energi på at beskytte ngo'er, der er ved at bygge skoler. Så må det jo være et svar og en enighed med hr. Søren Espersen, når Dansk Folkepartis udenrigsordfører udtaler det her i går. Man skal bare sige det. Man kan jo ikke få begge dele.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det, der sådan set skulle være målet med det her, var jo faktisk, at man skulle kunne få begge dele, nemlig en sikkerhedspolitisk situation, som både er stærk og som kan bevirke, at

ngo'erne kan komme til at passe deres del af arbejdet. Det nytter jo ikke noget, at folk står i kø for at påtage sig en opgave af civil karakter, hvis områderne ikke er sikre og der begås en lang række af ulovligheder i områderne samt at man risikerer sit eget liv.

Derfor er det altså nødvendigt, at vi får de militære aspekter klart præciseret også i den her forbindelse, så vi er sikre på, at områderne er klar den dag, man går ind med en større del, som skal foretage civile genopbygninger, og en mindre del, som bliver militær.

Kl. 16.40

Man kan altså ikke lave det omvendt, hvor man først bruger ressourcerne på at lave genopbygning, og man så bagefter står med en militærmæssig indsats. Det kan altså ikke lade sig gøre, og det kan jeg kun beklage.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Skibby taler jo fuldstændig uden om de her, synes jeg, ret klare spørgsmål, som er stillet til ham.

Det, hr. Søren Espersen taler om, er jo præcis, at man ikke skal have militæret til at beskytte ngo'er, der bygger skoler. Militæret skal jage talebanfolk. Og derfor er hr. Skibby da nødt til at forholde sig til, om det er det, Dansk Folkeparti går ind på baggrund af i det her beslutningsforslag, for hvis det er det, er der da store problemer i den alliance, der er skabt her i Folketinget, omkring Afghanistanmissionen.

Derfor er hr. Skibby nødt til at svare på: Er opgaven at jage talebanere, eller er opgaven at beskytte ngo'er, så de bl.a. kan bygge skoler?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det er sjovt, at hver gang vi skal diskutere de ting her i Folketinget, er det altid et enten-eller fra hr. Holger K. Niensens og SF's side. Sådan er det jo ikke. Jeg siger blot: Det ene ben kan jo ikke gøre noget, uden at det andet følger med. Højre ben, venstre ben, venstre ben, højre ben. Sådan må det altså også være inden for det her.

Det nytter jo ikke noget, at vi stiller en masse ting i udsigt for ngo'erne, hvis ikke vi også er i stand til at give dem en form for sikkerhed, bare en nogenlunde form for sikkerhed. Det må vi altså kunne. Allerede her i weekenden har det været fremme, at ngo'erne fra forskellige organisationer simpelt hen ikke vil derved, fordi de frygter for deres egen sikkerhed.